

OUR LIFE

НАШЕ ЖИТТЯ

1947

Петро Андрусів

РІК VII. Ч. 2. ФИЛАДЕЛФИЯ, ПА., ЛЮТИЙ, 1950

ЦІНА 20 ЦЕНТІВ

PHILADELPHIA, FEBRUARY 1950, VOL. VII. No. 2

Український Конгресовий Комітет Америки

ЗАКЛИК ДО СКЛАДАННЯ НАЦІОНАЛЬНОГО ДАТКУ

Остання світова війна завдала українському народові нові важкі удари та принесла глибоке і болюче розчарування. Український народ залишився й надалі у важкій неволі московської комуністичної диктатури, не зважаючи на мільонові криваві жертви, зложені на вівтарі національно-державного визволення. Проте, український народ не припинив своїх визвольних змагань і веде далі завзяту боротьбу з жорстоким червоним наїзником. Ця героїська боротьба викликає подив і зеднує йому симпатії серед всіх вільних демократичних народів. Всіх українців, що розсіяні по вільних від комуністичного терору країнах і континентах світу, ці симпатії наповнюють гордістю та щирим бажанням допомогти.

Американські українці все були перейняті глибоким почуттям обов'язку допомагати визвольним змаганням старої батьківщини. Вони організували свою допомогу в різних видах, а в тім і в грошових фондах на численні потреби старого краю. Знаючи що особливо тепер, у найважчі для українського народу часи, така допомога найбільш потрібна, четвертий Конгрес Американських Українців, який відбувся в днях 5 і 6 листопада, 1949, у Вашингтоні, рішив створити один збірковий УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ ФОНД на всі важливі потреби українського національного життя. Бюджет цього фонду на 1950 рік устійнений у висоті \$250,000.00. Із нього будуть приділені відповідні дотації на такі цілі:

а) політично-визвольні, б) культурно-наукові і в) переселенчо-гуманітарні.

Четвертий Конгрес Американських Українців доручив вибраному ним Конгресовому Комітетові провести в життя постанову про збірку Українського Народного Фонду.

Проголошуючи цим загальну збірку на Український Народний Фонд за 1950 рік, Український Конгресовий Комітет подає до прилюдного відома:

1. — Український Народний Фонд складається з національного датку та інших принагідних збірок. Національний даток повинен вплатити щороку кожний свідомий українець і українка від 18-го року життя, які мають самостійний заробіток.

2. — Три роди національного датку:

А) По \$10.00 (десять) дають одноразово всі ті громадяни, які від своїх прибутків не платять федерального податку. Хто сплачує цей даток місячними ратами, той платить \$ 12.00 річно.

Б) по \$25.00 (двадцятьпять) річно дають ті що є самітниками і мають пересічний прибуток робітника.

В) По \$50.00 (пятьдесять) річно дають бизнесмени, професіоналісти та особи з більшим ніж пересічним заробітком.

3. — Жертвенні громадяни можуть складати на Український Народний Фонд і більші датки як намічені. Український Конгресовий Комітет не має змоги перевірювати прибутки одиноких громадян, і тому залишає сумлінню кожного рішати про те, який із намічених датків підходить до його матеріальної спроможності.

4. — Національний даток складають добровільно всі ті українці, які почувають себе членами української національної

спільноти у Злучених Державах і сприяють державно-визвольним змаганням українського народу.

5. — Зібраний Український Народний Фонд буде розділюваний на підставі досягнутого порозуміння між провідними американсько-українськими організаціями. За правильним розподілом фонду на національні потреби буде доглядати Комітет Українського Народного Фонду. Вона зложена з двох представників і фінансового референта Українського Конгресового Комітету та з представників — по одному від усіх тих американсько-українських установ, які репрезентують поодинокі ділянки національного життя та користатимуть із фонду.

6. — Національний даток за 1950 рік треба вплачувати безпосередньо до Українського Конгресового Комітету, або за посередництвом уповноважених до того колекторів за відповідними посвідками.

7 — Деякі українські організації переводили в січні, 1950, з нагоди Різдва за згодою УКК збірки на коляду ще за старою системою. Від 1 лютого, 1950. всі ті збірки будуть уже виходити до Українського Народного Фонду.

8. — Імена жертводавців, що зложили національний даток або пожертвували на Український Народний Фонд, будуть оголошені в українській пресі.

АМЕРИКАНСЬКІ УКРАЇНЦІ!

З уваги на конечні та невідкличні потреби українського національного життя й на теперішні виїмково складні політичні відносини у світі, Український Конгресовий Комітет закликає весь український загаль у Злучених Державах Америки до солідарного виконання свого обов'язку. Всі американські українські установи, що стоять на українських незалежницьких позиціях, повинні взяти активну участь у підготові та збірці національного датку до Українського Народного Фонду.

Не забуваймо про стару правду, що на загальні народні цілі „подвійно дає, хто зараз дає”. Перед нами є великі справи, яких не можна лишити неполадженими, є пекучі потреби, яких не можна лишити незаспокоєними, якщо в нас є поважне та щире бажання допомогти українським визвольним змаганням.

Щастя нам, Боже, до великого діла!

В Нью Йорку, 17 січня, 1950.

УКРАЇНСЬКИЙ КОНГРЕСОВИЙ КОМІТЕТ

Голова: Проф. Лев Добрянський

Заступники голови: Дмитро Галичин, др. Л. Цегельський, Михайло Дуткевич, Олена Лотоцька, Михайло Ветухів

Касієр: Йосип Лисогір. Секретарка: Ева Піддубчишин.

Політична Комісія: С. Ярема, ексекутивний директор, Г. Білінський, др. Чубатий, К. Дацько, др. А. Грановський, Б. Катамай, др. Р. Криштальський, др. Д. Квітковський, др. Л. Мишуга, В. Мудрий, др. Р. Смаль-Стоцький, А. Штефан.

Контрольна Комісія: Е. Рогач, І. Іванчук, П. Ковалів, М. Леськів, Н. Гаврилко.

Рада: В. Бакад, Ф. Демян, В. Довгань, І. Дужанький, Б. Гарасимович, М. Комічак, С. Коцюба, С. Куропась, А. Левкут, А. Маланчук, Анна Настюк, Тереска, Новенче, В. Омельченко, Р. Пристай, Д. Шмагала, Д. Слободян, В. Волянський.

УКРАЇНСЬКА УЧЕНА ПРИЇХАЛА ДО АМЕРИКИ

Кілька місяців тому приїхала до Злучених Держав видатна українська учена пані Галина Селегеня, спеціалістка по демографії (описі вивчення населення).

Більше як 20 років тому вона покінчила студії на статистичнім факультеті Інституту Народного Господарства у Харкові. Потім працювала по своїй спеціальності як дослідник списів населення (облік за національностями, зайнят-

тям, рухом людності, еміграцією) і керувала відділом демографії центральної статистичної управи в Харкові, а потім у Києві.

В 1937 була заарештована совітською владою й заслана в Краснодарський Край над Єнісеєм на Сибірі. Потім була позбавлена права працювати в ділянці демографії, отже вона записалась на факультет французької філології Педагогічного Інституту у Харкові, і після скінчення студій учила французької мови.

Написала кілька наукових праць з ділянки демографії.

На скитальщині в Баварії працювала для ІРО як керівник статистичного бюро.

ПРИЇХАЛИ НАШІ ЛІКАРКИ

Із хвилею переселенців прибувають до Злучених Держав визначні фахівці — між ними також і жінки. Слід тут відмітити приїзд відомої визначної спеціалістки жіночих недуг, др. Софії Парфанович.

Пригадуємо нашим читачкам, що нещодавно писали ми на сторінках нашого часопису про її 50-ліття, згадуючи обширно її громадську та письменницьку діяльність. Останній час на скитальщині провела вона в Авсбургу, працюючи шефом гінекологічного відділу. Др. Софія Парфанович осіла покищо в Міннеаполіс.

Трохи раніш прибула до Америки лікарка др. Олена Одріна, спеціалістка в дитячих недугах. Довгі роки працювала вона в Європі.

НАШЕ ЖИТТЯ—OUR LIFE

Урядовий орган Союзу Українок Америки, виходить кожного місяця.

Редакція й адміністрація, 866 Норт 7-ма вул., Філадельфія 23, Па.

Передплата у Злучених Державах \$2.00 річно, на пів року \$1.25. В Канаді \$2.50 річно, на пів року \$1.50. Поодинокі число 20 центів.

Official monthly publication of the Ukrainian National Women's League of America, Inc., 866 North 7th Street, Philadelphia 23, Pa.

Subscription in the United States \$2.00 per year — \$1.25 for 6 months. Subscription in Canada \$2.50 per year, ½ year \$1.50. Single copy 20 cents.

Entered as second class matter July 8, 1944, at the Post Office at Philadelphia, Pennsylvania, under the Act of March 3, 1879.

Леся Українка

Дня 25. лютого минає 78 років з дня народження Лесі Українки (Ларисси Косач). Вона прожила всього 41 років, але чого вона доконала у тім часі, то мільони українців і чужих можуть лише дивуватися!

Українці з ходом часу і боротьби за волю й незалежність щораз краще пізнавали творчість Лесі Українки та оцінили її як велику поетку, велику письменницю, героїню власного життя та пробудження рідної нації.

Вона писала у царській тюрмі народів до свого найбільш уярмленого народу. Вона слабенька і важко хвора людина закликала могутнім словом свій народ до боротьби за визволення. Це слово пламенем взялось, а одночасно повне материнської любові до рідної землі і народу. Недугою вона була прикута до постелі, але не була зламана, дух її був живий і молодий. Через хворобу була вона самотня у своїй кімнаті, далеко від бистрого, шумного життя людей, навіть її товаришів. Смук і розпач закрадалися до її хатини, щоб долити до чаші горя. Однак вона не піддалася надмірному горю, але змагалася з ним, зборювала його, а дух її незламний не тільки не покоровився, але все лихо переміг — і вона залишила великий дар і скарб, своє слово могутнє що закликає до боротьби за волю і будує духову силу нації. Вона залишила їй найсильніший і найкращий заповіт, який перетриває довгі важкі переходи нації та засяє у славі на повній свободі українського народу. Це заповіт віри у найвищий ідеал, непокірності і незламності, перемоги над найбільшими труднощами в житті — за дядя одної великої мети: вільної України.

Тому Лесі Українці, її славній спадщині, належить невимруща слава серед українців, а зокрема серед українок, які горді з того, що одна з них, така немічна фізично стала вєдетнем духа і панує в душі і серці поколінь теперішніх та пануватиме у прийдешніх.

Леся писала:

Ніхто не має більшої любові

Як той що душу поклала за друзів.

Вона власне мала ту найбільшу любов і цим заслужила у свого народу теж на найбільшу любов, на славу пам'ять.

Союз Українок Америки у 25-ліття свого існування відзначить ту світлу пам'ять виданням творів Лесі Українки англійською мовою. Це буде дар Лесі, а силою її живого слова дар українок в Америці — і народові українському і ширшому світові.

Тому то усі відділи і всі членки США цього року повинні щедрим подарком спричинитись до цього гарного видання.

Також і всі українки споза рядів США повинні теж приєднатись до сестер союзниць у цій важливій ділі.

Видання творів нашої славної поетки англійською мовою це пропаганда у найкращім розумінні цього слова, а це є діло нашої боротьби за волю України, до якої вона нас закликала словами:

Вставай, хто живий, в кого думка постала!

Година для праці настала!

Не бійся досвітньої мли,

Досвітній вогонь запали,

Коли ще зоря не заграла.

Л-ка

На службі народові

Колиб ми хотіли одним словом означити зміст життя жінки від найдавніших часів, через цілу історію людства, то мабуть не найдемо відповіднішої назви, як одно коротке слово: служба. Жінки завжди служили перш усього своїм найближчим, зв'язаним з ними родичними вузлами.

Мужчина будував дім, державу, він творив науку, мистецтво, закони; висліди його праці були видні у реальних предметах. Навпаки, праця жінки мала характер послуг,

що здебільшого не залишили по собі тривких вислідів. Вона мала бути лагідна, терпелива, помічна, мала журитись за інших, що були під її опікою. Жінка приводила на світ нове життя, годувала його й пестила, дбала за чоловіка, доглядала дому, хорих і старців.

Перілім у таким розумінні завдань жінки зробило християнство. Христова наука, що проповідувала вічну вартість кожної людської душі, зрівняла перед Богом жінку з чоловіком, перед Богом жінку з чолові-

ком, вказала жінці новий шлях служби — служби вищим цілям. Жінка тепер служить ідеї. Перший оце раз в історії людства жінка для ідеї віддає своє життя, бере на себе муки і смерть.

Але ті жінки, що все своє життя присвячують Богові (монахині), це тільки винятки, а загал жіноцтва іде далше шляхом "природного звання жінки", дружини, матері, господині. Проте, світло Христової науки, що проголосила святість подружнього життя та прославило материнство, опромінює теж і цей шлях. Бо жінка християнка служить своїм найближчим уже не як рабиня, а як вільна духом людина, що в добровільній слухняності й любові бере на себе свій труд.

І так було протягом довгих віків. Були одиниці, що служили ідеї, однак загал жінок служив далше тільки своїм найближчим, своїй сім'ї. Правда, щораз частіше траплялись винятки, які переступали межі, визначені для жінки звичаями і законами. Про ці винятки — все одно, чи вони з'явилися на королівському престолі, в науці, чи мистецтві, — говорили люди, що вони мають "мужеські здібності", "мужеський розум", талант, чи сміливість.

Ці блискучі винятки жінок були доказом, що коли жінка мала бистрий ум або талант, вона в усіх часах находила способи, щоб їх розвинути та віддати на службу ідеї. Але в тих часах, щоб переламати перешкоди на своєму шляху, така жінка була на своїх власних силах, вона не мала піддержки ні в духові часу, ні у змаганнях своїх посестер.

Щойно в половині дев'ятнадцятого століття жіноцтво у плановий організований спосіб зачало домагатися прав на суспільну працю, на службу для загалу. Вже не тільки винятково природою обдарені одиниці, але й загал безімен-

них жінок, бачить зміст свого життя у службі для вищої ідеї в живому зв'язку з національною спільнотою. Бо саме це є провідною ідеєю жіночого руху: віддати свої сили, хочби вони скромні й нічим особливим незамітні, на користь загалу, докинути й свою цеголку до всенародної будівлі. Ніколи жіночий рух не відкрив найбільш почесного завдання: служити другим. Але він хоче щоб жінки служили народові також відповідальністю за долю народної збірноти.

Ідея служити народові була підставою українського жіночого руху, від самого початку організації „Товариства Руських Жінок” 1884 року до участі жіноцтва у визвольній боротьбі. Ця ідея народної служби присвічує усім планам, творам і ділам українського активного жіноцтва. „Жий для ідеї, працею кривим трудом — віддай усе за рідний народ” — закликала Уляна Кравченко ще 1887 року, а п'ятнадцять років пізніше, в 1902 році, на жіночому вічу в Станиславові, Константина Малицька сказала: „...Треба створити один великий союз сердець і долонь жіночих, одно велике сестрицтво, одну велику армію служебниць народних, яких завдання було б служити справі українській”

Коли вже тоді український жіночий рух мав так ясно скристалізовану ідею, то чи ж дивниця, що сьогодні у хвилині великої національної трагедії, українська жінка є сильна, відповідальна, повна посвяти громадянська.

Слідами наших піонерок і дім далше, організованими формами народної служби. Ми союзниць в Америці вивінувані їхньою працею й терпіннями, продовжатимемо развраз збільшеними кадрами, найсвятіший обов'язок — служби українському народові.

Леся Українка

С Л О В О

Слово, чому ти не твердая криця,
Що серед бою так ясно іскриться?
Чом ти не гострий, безжалісний меч,
Той що здіймає вражі голови з плеч?
Слово, моя ти єдина зброе,
Ми не повинні загинуть обоє!
Може в руках невідомих братів
Станеш ти кращим мечем на катів.
Брязне клинок об залізо кайданів,
Піде луна по твердинях тиранів,
Стрінеться з брязкотом інших мечей,
З гуком нових, не тюремних речей.
Месники дужі приймуть мою зброю,
Кинуться з нею одважно до бою.
Зброе моя, послужи воякам
Краще, ніж служиш ти хворим рукам!

ВІСТІ З БЕЛЬГІЇ

Часопис „Вісті” приносить вістку про те, що в днях 22-27 грудня відвідали Бельгію, в поворотній дорозі зо Швеції до Америки, почесна членка Союзу Українок Америки і член Управи СФУЖЖО п. Стефа Грицько Абрагамовська з мужем. Дня 23 грудня відвідали п-во Грицьки в товаристві пані Витязь, голови централі Жін. Секції і студентський осередок у Лювені Дальших кілька днів посвятили на по-

знайомлення із життям бельгійських українців. Дня 27 грудня п-во Грицьки відіхали до Франції.

У поворотній дорозі з Англії відвідала Бельгію також голова Об'єднання Укр. Жінок у Німеччині та член Управи СФУЖЖО п. Ірина Павлюковська. П. Павлюковська провела там три дні (6-8 грудня) та відвідала деякі жіночі осередки. Точне звітлення із зустрічі подамо в черговому числі.

Відновлення відділу СУА в Коговс, Н. Й. Централь одержала листа з Коговс, Н. Й., в якому повідомляють що тамшнє жіноцтво бажає відновити відділ СУА, який кілька років тому припинив свою активність і приналежність до Централі. Цій вістці щиро радіємо й вітаємо українське жіноцтво в Коговс в рядах нашої організації.

Перша членка Центрального відділу СУА. Головна Управа СУА ухвалила на річних зборах створити при Централі „Центральний Відділ СУА” до якого могли б належати українки, які не мають можливості вписатись до відділу СУА, бо у їх місцевості чи сусідстві нема ніякого діючого відділу СУА.

Перша членка що вписалась до Центрального Відділу, є п. Іванна Котовська з Пайн Біч, Н. Дж. Вона прислала \$3.00 річної вкладки, \$2.00 на передплату на Наше Життя і \$5.00 на видання творів Лесі Українки та заявила, що дуже втішилася створенням такого відділу, бо може бути тепер членкою СУА.

Членська вкладка до Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО). Кожна членка СУА має зложити у своїм відділі 15 центів річно на членську вкладку Централі до СФУЖО, і кожний відділ має ці гроші переслати до Централі. Союз Українок Америки є вже членом Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) і Централь має цю річну вкладку заплатити в сумі \$400.00. На це у нас спеціального фонду нема, тому вирішено зібрати їх по 15 центів річно від кожної членки СУА.

Уряди відділів зволіють цю справу припилювати і пригадувати та збирати їх на своїх зборах.

Видання творів Лесі Українки в англійському перекладі. Дякуємо тим відділам, що вже надіслали дар на це видання. Звертаємося з проханням до всіх інших щоб не гаїли часу з висилкою датку, та щоб доложили всіх старань щоб цей дар був якнайбільший.

Ми знаємо, що витрати є у кожному відділі і щое потреби дати на всі народні цілі, але **своя родина, своя хата**, цебто своя організація, є завжди на першому місці. При добрій волі всьому можна дати раду.

Пресовий фонд і передплата Нашого Життя. Ми всі гордимось, що маємо свою власну газету, але не всі памятаємо вислати на час передплату, придбати нову передплатницю або прислати на пресовий фонд. Такі пригадки повинні бути зайві для патріотичного українського жіноцтва. А все таки ми з прикрістю мусимо їх повторяти.

Організаторка СУА. Конвенція вибрала головною організаторкою п. Іванну Бенцаль на те щоб вона допомогла нашій організації поширюватись та дістати нові відділи та членок до СУА. Тому просимо всіх, що їм добро української жіночої установи на серці, щоб вони подавали вістки про можливості створення нового відділу, пишучи до п. Бенцаль на адресу Централі СУА. Вона радо поїде й допоможе місцевому жіноцтву в організуванні.

Нові імгрантки. Кожний відділ СУА має доручення запрошувати нових імгранток у своїй місцевості в члени ового відділу. Даймо їм нагоду в сім'ї нашої організації продовжувати працю для українського народу, яку перервало лихоліття війни і скитальщини.

Екзекутива СУА

ЦЕНТРАЛЯ ОДЕРЖАЛА В СІЧНІ. 1950:

ЦЕНТРАЛЯ ОДЕРЖАЛА В СІЧНІ 1950		
РІЧНА ВКЛАДКА І ФОНД ОРГАНІЗ.		
Відділ 18 Джемейна, Н. Й.	20.00	5.00
Відділ 21 Бруклін	20.00	10.00
Відділ 43 ВВайтстоун	20.00	5.00
Відділ 46 Філадел. за 1949	20.00	5.00
Відділ 55 Рочестер		5.00
Відділ 60 Клівленд, пів 1949	10.00	
НА ПОМІЧНУ СИЛУ В ЦЕНТРАЛІ		
Відділ 18, Джемейна	5.00	
Відділ 21 Бруклін	20.00	
ПРЕСОВИЙ ФОНД НАШОГО ЖИТТЯ		
Відділ 18 Джемейна	5.00	
Відділ 21 Бруклін	25.00	
Відділ 41 Філаделфія, збірка	27.50	
Відділ 46 Філаделфія, з коляди	16.65	
Відділ 55 Рочестер	10.00	
Др. Неоніля Пелехович-Гайворонська, Форест Гиллс	10.00	

Сва Яськів, Дітройт, Миш.	5.00
Марія Буцяк, Манчестер, Н. Г.	1.00
Катерина Датків, Манчестер, Н.Г.	1.00
Анна Чорній, Болтимор, Мд.	1.00
Сва Дудяк, Грейт Медовс, Па.	1.00
Теодозія Стельмах, Гемтремк, Миш.	1.00
У. Малігловка, Коговс	1.00
Юстина Одійчук, Філаделфія, Па.	1.00
Марія Грае, Філаделфія, Па.	1.00
Марія Ленчук, Форест Гиллс	1.00
НА ВИДАННЯ ТВОРІВ Л. УКРАЇНКИ	
Відділ 21 Бруклін	25.00
Відділ 31 Дітройт, Миш., збірка	12.00
Відділ 45 Манчестер, Н. Г.	10.00
Відділ 46 Філаделфія, з нард парті	30.00
Відділ 55 Рочестер	10.00
Др. Неоніля Пелехович-Гайворонська, Фарест Гиллс	10.00
Марія Федорко, Бруклін	5.00
Магдалина Шевчук, Ленггорн	1.00
Анна Альбрехт, Вунсакет	1.00
ФОНД "МАТЕРІ Й ДІТИНИ"	
Відділ 21 Бруклін, збірка	43.00
Відділ 22 Шикаго, Ілл.	15.00

Славній пам'яті Ольги Басараб

Камяна плита, а на ній ще одна брила з нетесаного каменя, на ній чорний лискучий граніт.

Це могила Ольги Басараб на Янівському цвинтарі у Львові.

Плакуча верба сумно спустила свої віття й таємно шепоче: Спи, спи вічним сном.

Понурі мури Бригідок нагадують жакхливу драму, яка розігралась у ночі з 12 на 13 лютого, 1924 року. З того часу

у всіх тюрмах де сиділи українські політичні в'язні, цей день минав у глибокій жалобі.

В полудне коли по всьому Львові гуділи церковні дзвони, кожний український в'язень клонив голову у 10 хвиловій мовчанці, а деколи ринула гаряча перлиста сльоза.

У вечорі у кожній келії тюрми горіла свічка перевязана жалібною і жовто-синьою стяжечкою. Це — на спомин про неї.

А як тепер? Там, в Львові не загуде дзвін в її пам'ять, чи можна поклонитись могилі, в якій спочило катоване тіло її, нашої сестри українки? Не вільно там згадати її невтомну, псвну посвяти працю для свого народу. Не вільно вимовити голосно її ім'я.

Здається, що як ніколи передтим, тепер хочеться кричати на весь світ, про те що ділялося в ту ніч, розказати про терпіння і муки, про жакхливу моральну обиду і смерть, а заразом про велич і шляхотність душі цієї української мучениці.

Спомин про неї не згасає в серцях українського жіноцтва по цім боці океану.

Пам'ять Ольги Басараб перетворюється в символічне джерело, з якого пливе сила українського патріотизму. Це відчуває наше жіноцтво у прибраній батьківщині, й тому тепер, коли ворожа рука перервала звязки з рідним краєм, із збільшеною силою припадає до споминів про неї, шукаючи в них обнови й піддержки душевної.

Свідоме жіноцтво шанує дорогу пам'ять Ольги Басараб. Твориться окрема література про неї, складаються поеми, а то й пісні.

На відповідних жалібних святах наше громадянство слухає доповідей про життя і героїську смерть Ольги Басараб і мимохіть порівнює вільну землю Вашингтона з невільною Україною у ворожих руках. Благодарить свобідну Америку, де можна голосно говорити про Україну та її кривди.

В лютих обходім в урочистім настрою свято великої у-

країнки Ольги Басараб, а замість квітів на її могилу принесім її пам'яті сердечні наші думки, наше найглибше признание і відданість, а тим ідеалам що їм вона служила, мовчазну присягу.

Ю.

Іванна Котовська, Пайн Біч, Н. Дж.	5.00
Магдалина Шевчук, Ленггорн	2.00
ЧЛЕНСЬКА ВКЛАДКА ДО СФУЖО	
Відділ 60 Клівленд, О.	2.85
ЧЛЕНСЬКА ВКЛАДКА ДО ЦЕНТРАЛЬНОГО ВІДДІЛУ СУА	
Іванна Котовська, Пайн Біч, Н. Дж.	3.00
ПЕРЕДПЛАТИ ПРИСЛАЛИ	
Анна Бодак, Бруклін	22
Юлія Маньовська, Болтимр, Мд.	15
Антоніна Кульчицьна, Філаделфія	13
Юлія Шустакевич, Дітройт	11
Сва Хомів, Бронкс	8
Павлина Панамаренко, Філаделфія	8
Свдонія Крафчун, Бронкс	8
Марія Буцяк, Манчестер, Н. Г.	6
Павлина Кульчицьна, Вайтстоун	5
Марія Ясінська, Дітройт	3
Свфимія Гузар, Дітройт	3
Марія Ленчук, Елмгерст	2
Катерина Дзядек, Дірборн	2
Софія Гунька, Рочестер	2
Катря Ярош, Філаделфія, Па.	2
По одній передилаті прислали: Катерина Хомяк, Тереса Дмитрів, — Сва Дудяк, Магд. Шевчук (за 2 роки), Іванна Котовська, Анна Альбрехт, О. Зелісна,	

Теодозія Стельмах, Марія Малігловка, Олена Школяр, Марія Гоголь, Марія Хоптак, о. В. Горохівський, Анна Дембіцька (за 2 роки), А. Білецьна-Федуняк, Текля Бурова, Марія Личик, Анна Натюк, Марія Хитра, Марія Дисяк, Катер. Віхорен.	
За датки і труд складаємо всім щирю подяку.	
Анна Сивуляк, секр. фінан.	
Марія Бабяк, касієрка.	

* * *

Пора в путь,
Хвилини йдуть...
Шумлять прощання
Зелені луги;
Летять розставання
Хвилини дорогі!..
Хоч тяжко країну
Рідную покидать,
Я йду на чужину,
Я мушу поспішати...

1898

Леся Українка

Українка — перша радна Дітройту

(Допис з Дітройту)

Дня 29. грудня, 1949, українська громада і загально місто Дітройт було свідками важкої події.

В той день українка панна Марія Бек складала присягу, перебіраючи обовязки радного міста на два роки. Це перший раз в історії 2-мільонового Дітройту, що жінка добилась на таке становище. Для нас українців це ще важніше бо з великого числа жінок правничок вибрано українку.

Заля міської ради, у якій є 600 сиджень, була випсовнена вщерть. Між ними майже половина громадянства українського. Ціла естрада прибрана масою квітів від різних товариств та симпатиків.

У проводі нового голови ради, пана Л. Міріяні, вийшла на естраду панна Марія Бек, де вже чекав міський клерк Ледбеттер перед яким панна Бек дожила присягу.

Він сказав, що він гордий з того що перед ним стоїть жінка так сміло і відважно, знаючи, що перед нею велика праця і компетенція (вона одна жінка на девять радних). Додаючи, що він передбачає для неї велике майбутнє на політичній полі.

Потім поступаючий голова ради, Джордж Едвардс, склав побажання успіхів. Дальше пана Лайла Нюенфелт, суддя окружного суду повіту Вейн вислаждала їй усього кращого і сказала, що на панну М. Бек покладає велику надію, і вірить, що вона дібеться великого становища.

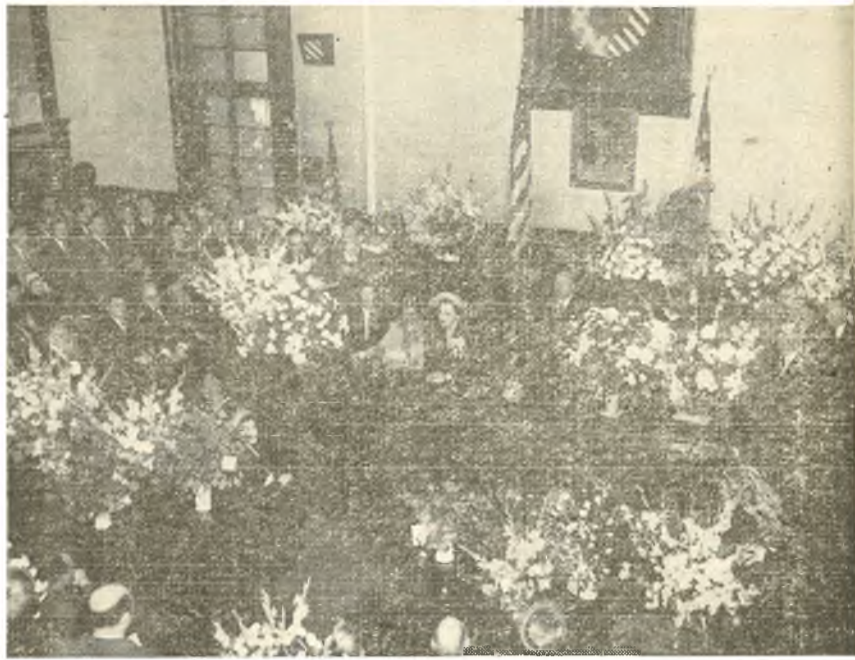
Опісля сама панна Марія Бек подякувала всім за підпертя в її кампанії. Сказала що нинішній день є найважливіший в її житті. Буде старатись робити все що в її силі для громади Дітройт, а особливо для молоді, для якої вона пра-

цювала 12 років у суді опіки над сиротами. Додає, що буде старатись доказати, що жінка здібна до всякої праці.

В той сам день панна Бек виступала на телевізії, де редактор Дітройт Фрі Пресс вручив їй трофей і сказав, що її відзначено як визначну жінку тижня.

Ми всі українки радіємо вибором ланни Бек і пересилаємо наші побажання успіхів на новім полі життя: праці, й віримо що вона дібеться кращого і вищого становища та покаже що жінка може дорівняти або і перевищити чоловіків.

подала М. С.

Заприсяження панни Марії Бек, першої радної міста Дітройту

Ювілейний рік СУА

Рік 1950 це ювілейний рік, з нагоди 25-ліття Союзу Українок Америки.

Достойне пошанування цієї першої, найбільшої самостійної української жіночої організації у Злучених Державах належить до перших обовязків її членок.

Цей ювілейний рік безперечно радо привітає й увесь український загаль, з уваги на заслуги в патріотичній, виховно-освітній і культурній праці, яку Союз Українок Америки протягом 25 років поклав для українського жіноцтва а через те і для всього українського народу.

З приводу ювілею відділи СУА мусять подбати не тільки святочно обійти ці роковини, але й залишити якусь тривалу пам'ятку наших змагань.

Така тривала пам'ятка є поширення рядів Союзу Українок Америки.

Коли хто з наших свояків чи знайомих обходить ювілей, ми

стараємось привітати його якимось дарунком.

Дарунок для СУА який може й повинна дати кожна членка, це те що вона придбає одну або й більше членок в його ряди. Коли належите до відділу СУА, то старайтесь щоб він збільшився в членки, самі будьте носієм доброго імені й слави СУА, приєднуйте прихильників Союзові Українок Америки.

Нехай цей рік ювілейний буде для нас усіх найбільшим роком в історії СУА.

Кожний відділ повинен уладити у своїй місцевості гарне ювілейне свято СУА, а де є два, три і більше відділів, це свято треба уладити спільними силами. Прибуток з таких свят, повинні відділи передати Централі.

З приводу 20-літнього ювілею СУА відділи зложили датки на фонд ювілейний, з якого призначено \$600.00 на стипендійний фонд, для молодих та-

лановитих членок які студіюють музику, журналістику або медицину.

З нагоди 25-ліття Союзу Українок видаємо твори Лесі Українки в англійському перекладі. Однак на ці видання треба багато більше гроша, бо аж 4 тисячі доларів, і вони мають бути зібрані до серпня цього року. Тому відділи й поодинокі членки мусять прикласти всіх можливих старань, щоб це видання творів найкращої поетки України появилось, та зложать ювілейний подарунок своїй організації.

Кожний відділ повинен також подбати щоб у його місцевості створити молодечий відділ СУА.

Все що робимо для СУА, робимо для українського народу. Через 25 років СУА працював з народом і для народу і задля цього він постав і таким завжди зостанеться.

Павлина Будзол,
3-тя місто голова СУА

Приєднуйте нових передплатників для вашого часопису — „Наше Життя” —

Олена Залізник

Наталія Кобринська у моїх споминах

Українські жінки, розкинуті по цілому світі, радо сягають думкою у ті часи, коли їхні матері і бабусі ставили перші кроки на суспільному полі. Саме мишає тепер 65 літ від часу основи першого жіночого товариства у Станіславові. Думки наші лінуть мимохть до провідної постаті того часу, що була ініціаторкою товариства. Це була відома письменниця й піонерка феміністичних кличів на нашій землі — Наталія Кобринська.

Небагато вже живе людей, що знали її особисто. Тому хочу поділитись тут спомином про ті хвилини, в яких довелося мені її бачити.

Було це в 1899 р., отже пів століття тому, у Львові, на зборах жіночого товариства „Клюб Русинок”. Жінка мого брата була взяла мене на ті збори зо собою, щоб не лишати „дитини” самої в хаті. Мені було тоді 12 літ і я ходила у Львові до школи.

Перший раз у житті була я на зборах якогось товариства. Через те з цікавістю розглядалась по домівці „Клубу Русинок” — довгій, вузькій кімнаті у домі Просвіти, з двома чи трьома шафами книжок та довженим столом, накритим зеленим сукном.

Ввічливі пані посадили мене під вікном та дали якусь ілюстровану книжку. Перегортаючи „про око” картки, тим краще могла я спостерігати „великих”, цебто коло тридцять жінок із кол львівської інтелігенції, що засіли довкруги стола й очікували приходу Кобринської.

Її привище не було мені чуже. Якраз того літа, під час вакацій, у моїх батьків на селі, добираючись до книжок у жовтій ясеневій шафі, в якій дітям не вільно було „бушувати”, віднайшла я невеличку книжку „Перший Вінок”. Це був жіночий

сманаш, що його видали в 1887 р. Наталія Кобринська й Олена Пчілка. Із захопленням підручка взялась я читати цю книжку „для дорослих”, тим більше, що Олену Пчілку я знала з її перекладів казок Андерсена і з дитячого часопису „Дзвінок”. Найбільше враження зробили на мене вірші Уляни Кравченко „На новий шлях” і „Дух часу” Кобринської. Публіцистичні статті Кобринської я пробувала читати, але їх ще не розуміла.

І ось тепер я з острахом та цікавістю чекала тієї хвилини, коли прийде ця особлива жінка. Збори ж були скликані саме на її бажання. Вона мала зreferувати жінкам потребу жіночого часопису.

Увійшла висока поставна жінка з гарним профілем. Від неї вийшло чимось особливим. Чи це був її серйозний самовпевнений виступ, чи спокійний, самопевний тон розмови, не знаю. В цілій її поведінці пробивалась інтелектуальна перевага над іншими і свідомість цієї вищості. Я не могла ще тоді докладно збагнути того враження. Мені, школярці здавалось тоді, що Кобринська владна вчителька, а всі жінки кругом довгого стола — це малі учениці, що більше або менше прихильно слухають її викладу. Споміж них усіх єдина Марія Білецька дискутувала з Кобринською, здавалось мені, без страху й непевності.

Хоч аргументи Кобринської були переконливі і теоретично всі з тим погоджувались, із плянів часопису нічого не вийшло. Потребу часопису всі розуміли. Правда, Кобринська обстоювала феміністичний напрям видавництва з ідеологічно-теоретичною і літературною частиною і лиш з такою умовиною пропонувала свої услуги як редакторка, а виділ „Клубу Русинок”, що його речником була Марія Білецька, був за популярний, практичний часопис для жінок-господинь; але фондів не було, а всі признавали, що на самих передплатах не можна буде спертися. Всієї дискусії я тоді не розуміла, і мені жаль було що Кобринська не матиме змоги видати більше таких гарних книжок, як був „Перший Вінок” (Док. буде)

С Ф У Ж О

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

Л. Івченко

1950 Рік

Завжди напочатку трохи чудно буває писати число нового року. А ще більше почуття викликає це число в людині, коли воно означає половину століття, і не якогось там тринадцятого чи сімнадцятого, — а половину двадцятого століття, того століття, що волею Бога стало переломним у людській історії.

Ми, українські жінки, теж мусимо трохи застановитися над тим, що мали ми за нашу історію, — що зробили за першу половину ХХ-го століття і на що мусимо спрямувати всю нашу увагу й сили у наступній другій половині.

Початок цього століття ішов під знаком потужного і плідного піднесення нашого народу. Особливо яскраво це виявилось в господарській діяльності — могутні кооперативні Союзи як у Галичині так і на Великій Україні, технічне озброєння машинами у сільському господарстві, активна діяльність у промислі і торгівлі, — все це давало підставу сподіватися, що на міцному економічному ґрунті можна буде вибороти і більше політичних та національних здобутків.

Але — все ота чайка при битій дорозі. Все оті мандрівки найздників назад і вперед по всім просторі наших земель. Вся та сама руїна поневолення і розгром, — ось що маємо ми на закінчення першої половини двадцятого століття.

Проте, діяльність жіноцтва в межах різних кордонів і навіть різних континентів не покаже найменшої охоти скласти руки і спуститися на дно. Навпаки, закон фізики про те, що протидія завжди дорівнює дії, мабуть, ніде так яскраво не видний, як саме в діяльності українського народу взагалі і активного жіноцтва зокрема. Жінкам навіть вдалося те, про що „чоловічі”, чи вірніше різні партійні організації ще тільки балакають, балакають, балакають... а вони створили вже центральну жіночу федерацію. Правда, не всі партії ладні погодитися з тим, щоб жінки виказали більше державного чуття, ніж вони самі, і тому багато підкопної роботи йде тепер навколо всяких жіночих організацій і навіть самої СФУЖО. Знаємо, що в Англії одна партійна лінія хоче мати виключний вплив на жінок, а десь там в Канаді — інша. Але це не важно, в порівнянні з тим фактом, що жінки все менше і менше хочуть піддаватися тим впливам, — не з порожнього фемінізму, а тільки тому, що жадна наша партія своєю діяльністю не може засвідчити своєї абсолютно вірної державницької і сучасної політики. Отже, коли в діяльності кожної партії є трохи позитивного і трохи негативного, а майже відсутне

все неогоїсичне, — то тяжко сподіватися, щоб і в майбутньому комусь із них удалося надовго прив'язати жіночі організації до своєї триюмфальної колесниці.

Це значить, що прислухаючись до всього, мусимо собі зарисувати самі план нашої праці на майбутнє.

Найперше, чого потребуємо, — це пропаганди української справи. Бачимо вже, що перш усього мусимо почати з доказів про окремішність українського народу від його окупантів — тобто від росіян і від поляків. Централі наших жіночих організацій повинні наладнати ряд лекцій чи рефератів, де наші жінки дістали б обґрунтований і вичерпний матеріал про різницю нашого народу від інших — різницю моральну, способу господарювання, культурну, мовну і т. д.

Друге, вилізи за межі нашого українського гетто, де ми так затишно себе почували, відгородившись від цілого світу, сидючи на своїм смітті. Скільки можна зробити, вийшовши за межі гетто, і стверджуючи Україну і українство не по душних закамарках, а на вільному свіжому вітрі нових світів!

Світ показує нам добре ставлення, але нам найприємніше почувати себе ображеними, пригнобленими, загнаними. Це тільки маска, якою ми прикриваємо нашу кволість і страх перед новим. Це тільки белькотання боягуза, або ліноха, який не хоче вийти з хати й вигадує іншим байки про злих вовків, коли на дворі є тільки овечки, або мудрі сторожкі собаки. А хоч би там були й вовки, — невже ж на те ми їхали світами, щоб тепер запхатися й сидіти мовчки, коли народ останніми силами бється за волю і кричить про порятунок?!

Третє, — іти з усіма партіями, якщо у них вистачить мудрості дійти справжньої згоди, — але ніколи не йти за одною якоюсь партією, коли вона не покаже конкретної охоти іти на згоду і компроміс. Бо вже ми бачимо, що всі вони і кожна з них, воюючи між собою, завели нас під дурного хату.

Четверте, припинити безглузде хитрування поміж жіночими організаціями, коли говориться про єдність, а в неї не віриться і для неї нічого не робиться крім парадних деклямацій на святах. Жіночі організації, їхні дома, їхні збори, їхні вечірки повинні бути місцем, де привітно і з радістю приймають, слухають і говорять до католика і православного, до придніпрянця і галичанина, і до партійця, якщо вони зберігають гідність укра-

їнця та вміють себе поводити пристойно в товаристві.

П'яте, — заявляти про існування жіночих організацій як чужим так і своїм, перестати бути тільки прислужницями, тільки куховарками, тільки збірочками на культурні чи громадські цілі, — а стати громадською совістю і контролею, підносячи моральний рівень нашого громадського життя і цим випікаючи ту пліснь недовіря, яка розвалює наші організації.

Оце частина того, що ставить-

Оце частина того, що ставить перед нами друга половина двадцятого століття, коли вирішиться „бути чи не бути” України, а з нею і „бути чи не бути” цілого культурного і демократичного світу.

Жінки повинні кинути все своє завзяття і незломний дух на ту терезу, де лежить наше „бути”

В Австралії наладжується праця

У пресі подибуємо часті вістки про те, як наші переселенці наладжують своє життя в Австралії. Вже оформилась українська громада, почала виходити своя преса. А нещодавно СФУЖО одержало звітлення з праці першого жіночого гурта.

Розселення в Австралії відбувається поступово. Родини, що приїзять, знаходять захист у переходових таборах, де живеться їм досить вигідно. Звідтіля мужчини розїзяться на працю, а жінки з дітьми залишаються на якийсь час. Щойно коли батько родини освітяться з працею й підшукає мешкання, тоді родина переїздить до нього.

Отаким переходовим етапом для групи наших жінок був табір у Коврі, Нова Валія. Перші сходина жінок відбулися 17. серпня, 1949. Праця не розгорнулася відразу. Важко було перебороти жіночу пасивність та заклопотаність новими обставинами. На почат-

ку також дошкулювало безгріштя. Так що питання вкладки на перших сходинах навіть не порушували, а витрати на залю й інше покривали ініціаторки самі. Та цими труднощами не зражувались. Спочатку переводили сходина з такою програмою: доклад або гутірка на національну або культурно-освітню тему, біжучі справи (організаційні імпрези).

Згодом виявилось, що працю жінок треба розділити на окремі блоки, бо віддаль і негода (спека або дощ), так як і малі діти зменшують участь жінок у сходинах. Сходина поділено на загальні і блокові. Перші скликували рідко, з якоїсь важкої нагоди — другі відбувалися щотижня по окремих блоках. Кількість жінок, що брали участь в загальних сходинах, доходила до 30, натомість на блокових сходинах усе бувало коло 20 осіб.

Коли вже більшість жінок освоїлась з такою формою праці, ініціативний гурток жінок перетворився на управу Обеднання Жінок, дібравши ще кілька метких одиниць. І так головою стала п. Ірина Пеленська, містоголовою п. Дарія Станько, секретаркою п. Ольга Голойда, а потім п. Марія Москаль, скарбничкою і бібліотекаркою п. Стельмахів, референткою зв'язків і молоді п. Лідія Гаєвська, референткою суспільної опіки п. Яворська, представницями блоків були пп. Майківська. Сорока, Зданович і Коломиєць. Для окремих завдань творились комісії, як напр. для виставки народного мистецтва чи листопадового свята. Досі відбулися 22 засідання.

Діяльність управи розвинулась у трьох напрямках — внутрішньому (на терені табору), зовнішньо-пропагандивному і організаційному. До першої ділянки належать самі сходина, курс англійської мови для

ОУЖ В АВСТРАЛІЇ. В домівці ОУЖ в Коврі. Сидять: посередині п. Лідія Гаєвська, другий, направо, мр. Ендру, директор табору й інші австралійські гості. Стоять: Група танцюристок.

жінок, курси українознавства для дітей, оснування кооперативи „Українське Мистецтво” До другої точки слід зачислити усі свята, що їх переведено старанням ОУЖ. Про них мова буде окремо. Організаційна ділянка плянує розвинути сітку організації на цілу Н. П. Валію, а згодом на цілу країну.

Курс англійської мови вела двічі в тижні голова п. Пеленська. Курси українознавства почала провадити п. Гаєвська. Вони були подумані для дітей 6—13 р. і мали подавати загальні відомості з історії України та вправляти в українським письмі. Однак п. Гаєвська незабаром відійшла на працю, а її діло продовжує голова п. Пеленська. Утруднює справу те, що як жіноцтво так і дітвору є постійно в русі. Більшість дітей, що були на початку курсів, уже розіхалась, а прибули нові і матеріял треба до того достосовувати.

Кооперативу „Українське Мистецтво” рішено заснувати на одному з останніх засідань. Вписове устійнено на 2 фунти, уділ 1 ф. Діяльність рішено почати аж із приїздом нових транспортів. Між тамошніми українками є такі, що вміють ткати килими і вишивати.

За чотири місяці існування перевела організація такі виставки і свята:

Виставка народного мистецтва в таборі, і така ж у місті Коврі, Листопадове свято,

Чайний вечір, Свято св. Миколая для дітвори.

У пляні є влаштувати спільний Свят Вечір. Думки є поділені, чи переводити це на латинські чи українські свята. Окрім того ОУЖ ладиться взяти участь в ялинці для дітей, що її влаштує управа табору. Кожна нація дає свою програму й п. Гаєвська підготовляє дитячу виставу і хор колядок.

Окрім цієї програми ОУЖ працюють члени управи також над пластовою молоддю. Голова ОУЖ п. Пеленська є опікункою гуртка юначок і новачок, а п. Сорока є секретаркою Пл. Станиці. ОУЖ взяла також участь у сходинах Української Громади в Коврі, що їх скликали для вислухання звіту делегатів Заг. Зборів Укр. Громади Н. П. Валію. ОУЖ вислало привіт та заохотило своїх членок вступати в члени „Української Громади”.

Великою перешкодою в розгорненні роботи стає переходиць цієї станиці. Членки ОУЖ постійно розіздяться і з членів управи під цю пору залишилися на місці тільки чотири. ОУЖ є в очікуванні нових транспортів, що привезуть напевне нових членок, а може й ініціативні одиниці. Та суть не тільки в тому. Важне оте, що й на цьому перехідному етапі жінки привикли до свого гурту й на нових місцях поселення праця піде краще і жвавіше.

епілог подружнього оголошення в Ж. Д., який довершився тільки нещодавно, вже у зовсім нових і дуже незвичайних обставинах на чужині. Багато таких оголошень ми не містили, але вже з того, що й серед небагатьох кілька з них мали таке щасливе закінчення, бачимо що газетне оголошення і навязання листування може мати добрі наслідки, якщо до цього діла підійти поважно. Взагалі довше листування не раз дає людям нагоду краще пізнати себе, зрозуміти себе, а навіть заприятелитися, — ніж особиста зустріч, де часто не стає часу на поважну виміну думок, а часом вдваги щоб завдати деякі важні питання.

А вкінці, подружжя все було, є і буде певного роду лотерією. Та в кожному разі ця лотерія дає більше шанс виграння, якщо кладемо ставку на людину власної народності, власної віри — як тоді коли в'яжемося на все життя з людиною чужого середовища, чужої народності, чужої релігії та чужого виховання, з людиною яка виросла серед чу-

жих, незрозумілих нам обставин і з якою не в'яжуть нас спільні спогади, спільні змагання і спільні ідеали.

Над цим треба подумати і нашої молоді, яка нерідко знайшлася в таких незвичайних обставинах, що їх досі не знали українці ніколи. Слід застановитися й поважно шукати виходу зі скрутного положення, й тим що мають до діла з нашою молоддю на чужині, а заки знайдеться якась інша рада, не слід легковажити старого випробуваного способу: навязування знайомств через листування. Містять наші часописи пошукування рідні, радо міститимуть і цього роду зголошення. Листування не в'яже нікого, а може дати нагоду до навязання гарних знайомств, дружніх взаємин, а в найкращому разі навіть щастя й любові. Це в багатьох випадках вийде на користь не тільки одиниці, але й українській нації.

Оттава, 25. січня, 1950.

Олена Кисілевська

Українки в Парижі

Париж є поважною світовою централею, де пробігають раз-у-раз зустрічі і зїзди. Великі міжнародні акції мають тут свої бази, а товариства своїх представників. Українська громада в Парижі старанься навязувати звязки, використовувати зустрічі. Та найбільш активне тут, мабуть, наше жіноцтво.

У грудні, 1949, використали наші жінки добру нагоду. Дві великі жіночі організації об'єдналися для спільного виступу. Було це „Світове Об'єднання Матерей” (М.М.М.) і „Жіноче Громадянське й Соціальне Об'єднання (У.Ф.С.С.), що влаштували в залах першорядного готелю добродійну виставку-продаж.

„Світове Об'єднання Матерей” це міжнародна організація, що змагає до покращання становища матері з погляду морального, соціального, економічного та юридичного. Вона об'єднує жінок коло 30 народів. На конгресі в 1947 р. Об'єднання опрацювало „Хартію матері”, де зясовує права та обовязки матері у державі. Цю „Хартію” проводять жінки у своїх народів і вона поступенно здійснюється.

Друга організація — чисто французька, однак об'єднує дітячок із ділянок науки, літератури, економії і політики та переводить в життя широко закроєну соціальну програму. Має великий вплив на соціальне законодавство Франції. Ця організація присвячує особливу увагу становищу матері. „Мати, як пише п. Бутіяр, голова Об'єднання, — виховуючи дитину, розвиваючи її здібності, формуючи її розум та серце, стає важливим чинником у прогресі людства, — а її домашня праця є важним чинником в економічному житті країни”.

Спільна виставка-продаж, що її влаштували обі організації, відбулась під почесним головуванням дружин міністрів

та дипломатів. На відкритті виставки був прививний швіт французького товариства.

Українське жіноцтво Парижа взяло участь у тім „кермесі”, як окрема національна одиниця. Головний сальон був прибраний національними прапорами і між ними находився блакитно-жовтий. Український стіл був прибраний чудовими вишивками й дереворізкою. Над столом виднів напис: **Україна на вигнанні.** Виставлено багато речей також для продажі.

Наші вишивки знаходили велике зацікавлення. Стіл наш був двічі фотографований і тричі фільмований одною з американських компаній. Наші вироби чужі подивлялися й купували. Дуже гарну серветку купила п. Бідо, дружина голови французького уряду. Загалом подано речей на 23,100 франків. Також наше печиво, що було виставлено у буфеті, дуже швидко розійшлося.

Завершенням виставки був концерт, складений з пісень і танків різних націй. Українські пісні співали Інна Роговська та В. Тисяк. Виступ обох був великим успіхом нашої музики. Вони зібрали бурю оплесків та різні інші ознаки признання. Слід відмітити тут шлях нашої талановитої співачки. Вона нещодавно переїхала з Німеччини до Парижу і спершу важко працювала на прожиток. Та тепер уже наладала працю по своєму фаху і вчить нашу молодь співу. Про її виступи напишемо окремо.

Наступний „кермес” передбачається з кінцем січня. Чистий прибуток з цілої виставки-продажі призначений на підготову конгресу Світового Об'єднання Матерей, що відбудеться в Парижі в перших днях червня, 1950. Темою конгресу буде — значення матері в загальному господарстві. Нове, поважне завдання — перед українками Парижу.

д-р О. Гнатюк-Піснячевська

Нові форми знайомства

Знайомство через листування? Чи це те саме що в матримоніальних оголошеннях? — спитаєтесь.

Воно схоже на те, але не є те саме. В подружніх оголошеннях власне подружжя є головною, а радше одинокою метою. Через листування до подружжя може (іноді це й значується) але не мусить дійти. Замість любові й подружжя може вивязатись тільки приятель, дружба, що часами може зробити неочінені прислуги. В кожному разі це дає в початках більше свободи в листуванні.

Давніше, аж до самої другої світової війни, до обох цих способів знайомства, а зокрема до матримоніальних оголошень, підходили ми з недовірям, а то й з упередженням. Щоправда це мало деякі свої причини. Обставини були такі що не вимагали аж такого способу, а крім цього не поважні чоловіки часто робили собі з того певного роду розвагу: подавали оголошення на те, щоб від дівчини дістати фото й листа, а опісля у своєму товаристві з того насміялись. Тимто поважні часописи такими справами не цікавилися. І я теж, за моїх редакторських часів довгий час не давала місця матримоніальним оголошенням в „Жіночій Доли”.

Інакше подивилась я на справу тоді, коли як сенатор відвідала нашу еміграцію в Чехії. Тоді дуже поважні люди звернули мені увагу, яку велику шкоду для української нації роблять „мішані” по-

дружжя, цебто подружжя з чужинками. В той час в Чехії було багато нашої молоді, як студентів так і робітників, що силою обставин, з браку наших дівчат, мусили женитися з чужинками. А тоді як у нас в таких випадках і тепер буває, наслідком слабого характеру, чи скоріше не національного виховання, майже з правила такі родини денационалізуються. Господиня надає чужий характер цілому домові, діти й родина для української нації страчені.

Запобігти мішаним подружжям та ще й на віддаль у чужому середовищі важко, але допомогти через улегшення взаємо-пізнання нашої молоді через кореспонденцію, як це широко практикується в інших народів, можна.

Застановившись над тією проблемою в редакції Жіночої Доли, ми постановили на початок видрукувати перш усього кілька подружніх оголошень від наших імігрантів з Бразилії (надісланих до редакції вже давненько). І що показалося? По якомусь часі редакція дістала гарний даток на пресовий фонд, як писали „від щасливого подружжя у висліді оголошення в Ж. Д.” Пізніше помагали ми другому заморському женихові, доручуючи дівчині посвідку українського священика про моральне поведіння хлопця, що її переслано на адресу редакції.

Приймали ми теж у себе вдівця жениха, симпатичного поліщука, що приїхав до дівчини з якою довше кореспондував. Мушу ще згадати щасливого

По гостелях Англії

(Допис до Нашого Життя)

Приїхавши до Лондону, я порозумілася з нашою управою жіночої секції і відбула з ними першу зустріч. Більшість членів управи добре мені знайома ще з краю або з праці ОУЖ на скитальщині. Це добре зіграний, щирий гурт жінок. На чолі його стоїть пані М. Дублянська як голова, а п. Губаржевська, як заступниця. Членами управи — пп. Добрянська, Коростовець, Молчанівська, Шайдевич і делегатка до СФУЖО Вітошинська.

По вступних балачках та інформаціях порадили мені, що найкраще мені поїхати в осередки, де найбільше скупчення жінок. Там я щойно побачу й відчую, як живе українська робітниця в Англії. Саме на 5 листопада підготували жінки концерт і виставку у Бредфорді. Чи не поїхати б туди? Рівночасно прийшло запрошення від п. Цьоли Паліїв. „Коли пані Павликовська може, дуже просимо загостити до нас. Примістимо її в Ірини Шп. — дуже скромно й дуже широко”

Виробляємо спільно плян подорожі. Хотілося б якнайбільше побачити й пізнати. Пускаюся в дорогу. Залізничі тут вигідні, отримання знамениті. Англійки дуже ввічливі й коли помітили, що я чужинка, радо допомагають, інформують. Перша моя зупинка в місцевості, де живе голова секції п. Дублянська.

Ноттингем, велике фабричне місто. Пані голова живе з своєю ріднею. Три молоді дочки працюють у текстильній фабриці, а четверта менша ходить ще до школи. Як гарно проводять вони вільний свій час! Це завзяті музикантки і постійно виступають терцетом, або танцюють. Яка приємна в них домашня атмосфера — так і наповнена все музикою! Мати жалує, що дівчата — замість кінчати свою освіту, працюють у фабриці, й нема виглядів на зміну. Але дівчата, радісні, милі, саме підготувляються до концерту у Бредфорді. У розгарі підготовки не мають часу сумувати...

Увечері приїжджаю до Лідс. Знову великий осередок. Жде мене колишня членка ОУЖ з

Ерлянгену, Ірина Шп. і веде до своєї хати. Вона живе вкупі з товаришками у фабричному мешканні, Великою фабричною брамою, гей манастирською, входимо на подвіря; а вкінці до окремої й о диво — теплої хати! І ось товаришки Ірини. Всі вони працюють у цій фабриці текстильній. Мешкання обширне й вигідне, тим що міститься в забудуваннях фабрики. Дівчата самі варять собі й задоволені, бо до англійського харчу важко привикнути.

Як приємно живеться в їхньому гурті! Дівчата біжать рано до праці, вполудне півгодинна перерва на обід і всі в поспіху впадають щось перекусити. Увечері в 5 годині вертаються з праці, варять обід та полагоджують свої справи. Субота вільна, й тоді роблять закупа, порядкують хату й одягу. А неділя? О, це день розваги і спочинку.

Знайомлюся ближче: згада-на вже Ірина, літ 24, студентка, чоловік пропав на війні. Сама одна без родини. Дальша — Настя, оповідає мені свою долю. В 1942 р. взяли її на працю до Німеччини. Працювала у „бавера” По закінченні війни подала до табору. Із зворушенням розказує, як з її табору примусово вивозили людей і як вона скривалася. Зголосилася на роботу до Англії. Працею дуже вдоволена. Тільки тужно за домом, де лишила стареньку матір і молодшу рідню. З дому вістки вже давно не має. „Коби хоч знати, що з ними, коби їм бодай можна щось післати”, каже зі сльозами в очах.

Третя товаришка — Стефця теж перебула важкий рік у „бавера”, а потім подала до табору в Ельванген. Тут її вискрингували і щойно, коли зголосилася на працю в Англії, дістала право ДП. Вона вдоволена, бо працює на акорд і заробляє 6 фунтів тижнево. З дому також вісток не має. Складає гроші на хату.

Четверта в цьому гурті — це Ванда, полька з Познаня. Співжиття їх наладналось і пливе. Продумують, що то такого зварити б, щоб мене, що приїхала з „голодної” скитальщини, здивувати. Повидобували різні припаси й переглядають

Подяка

Не маю змоги подякувати кожному зокрема за всі ласкаві привітання і побажання з нагоди Христового Різдва, і Нового Року, які я дістала з різних країн та усіх частин світу. Тимто прохаю усіх що згадали мене у тих днях, приймати мою сердечну подяку за їх добру пам'ять та виявлену таку цінну для мене прихильність.

Щиро дякую Проводам Централь які належать до СФУЖО, подяка і привіт довголітнім і новим молодим співробітницям у громадській праці, прихильникам і приятелям, знайомим та кривним.

Окремо дякую тим високо поставленим особам і представникам інституцій, які дали мені докази ласкавої пам'яті.

У всіх бажаннях і привітаннях домінувало бажання — дідатись Воскресення України і щасливого повороту на Вільну Рідну, Землю.

Нехай же Всемогучий Господь сповнить ці наші спільні бажання! Хай у Своїй Нескінченій Доброті допоможе щоб наші великі труди, жертви і безмежна посвята найкращих дітей українського народу, увінчались найвищим успіхом!

Олена Кисілевська.

Отава, в навечеря Нового 1950 Року.

харчові картки. І дійсно куховарити вміють неабияк!

На другий день, за згодою власника п. Вілсон відвідую дівчат у фабриці, де працює їх коло двадцять. Знайомлюся і кожній передаю „заповіти українки на чужині”. Нашими дівчатами управа дуже задоволена. Оглядаю цілу фабрику, де виробляють прегарні вовняні матеріали. Більшість робітниць працює при циркуванні їх.

Другий вечір призначила я на відвідини жіночого гостелю при Кардиган Ровд. Гостель цей — бувша палата, закуплена на мешкання для дівчат що працюють у фабриці. Мешкають там дівчата різних національностей, але українок найбільше. Тут живе з ними пані Паліїв і всюди видно слід її виховної праці. Живуть по чотири в кімнаті.

Сьогодні у них сходина. З нагоди мого побуту запросили вони хлопців-гірників із Кеселфорду. І ось передо мною молода громада. Інформую їх про життя скитальщини, а також про те, що бачила в Америці й Канаді. Вони слухають зацікавлено.

Падають питання. „Як став-

ляться українці в Америці до визвольних змагань УПА?” „Як вони дивляться на майбутнє України”. Треба скоро й вичерпно відповідати, бо дівчата наглять уже, що хочуть подати перекуску. За столом просимо, щоб заспівали. (Вони вчаться пісень із дівчатами, без диригента. Мені пригадалися вечорниці на селі, де молодь сходилась невимучено при пряденні чи то біля криниці).

Година десята, хлопці їдуть додому, бо останній автобус утікає. Прощаю їх, молодих і здорових. Вони задоволені працею в Англії. „Ближче нам додому вертатися”, пояснюють.

Прощаюся і з дівчатами. Управителька гостелю хвалить дівчат. „Вони вміють себе гарно провадити”, каже. Тому й дозволяє вона на відвідини хлопців, хоч це заборонене. „Прийдуть, поспівають у світлиці, пожартують і з останнім автобусом вже їх нема”.

Вертаюсь додому. Радісно і сумно на душі. Гей, Україно! Де твої діти? Розбрились по світі. Чужина використовує їхню молоду силу.

Ірина Павликовська

ПОМЕР ЮЛІАН ПАВЛИКОВСЬКИЙ

Надійшла сумна вістка про ненадійну смерть інж. Юліана Павликовського, якого серце не витримало злиднів тяжкого еміграційного життя і 28 грудня, 1949, навіки замовкло.

Поховано Покійника на чужій німецькій землі 31 грудня у Мінхені.

Відійшов від нас один з найчільніших людей Галичини, який безперервно стояв на чолі Галицького Кооперативного Руху, що був його ідеологом і провідником.

Покійний, крім кооперативної діяльності приймав живу участь в усіх діяннях галицького культурно-господарського, наукового і політичного життя.

Несподівана смерть Юліана Павликовського є одною з наших найбільших страт на еміграції.

Централі Союзу Українок Америки і Світової Федерації Українських Жіночих Організацій вислали кондоленції з

приводу його смерті вдові п. Ірині Павликовській, членові Ради СФУЖО, голові Об'єднання Українських Жінок на еміграції, заслуженій українській громадянській діячці.

Кожна жіноча організація повинна придбати собі книжку яку написала Софія Русова під заголовком **НАШІ ВИЗНАЧНІ ЖІНКИ**

в ній знаходиться кільканадцять біографій наших визначних жінок що їх повинна знати кожна українка.

Книжка з пересилкою коштує 80 цт.

Разом із замовленням прислати гроші на адресу: Союз Українок Америки:

866 North 7th St., Philadelphia 23, Pa. U.S.A.

Союз Українок Канади:
P. O. Box 3742, Sta. B. Winnipeg, Man., Canada.

Олена Кисілевська:
911 Ossington Ave., Ottawa, Canada.

ВІДДІЛИ 5, 26, 31, 61, СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ
В ДІТРОЙТІ

улаштовують

Святочні Сходини

для вшанування славної пам'яті

ОЛЬГИ БАСАРАБ і ЗУСТРІЧ УКРАЇНСЬКОГО ЖІНОЦТВА
старшої й нової імміграції та в Америці родженої молоді

12. лютого, 1950

в годині 3 пополудні

В УКРАЇНСЬКІЙ ХАТІ

2240 Grayling Avenue, Detroit, Mich.

Просимо громадянство взяти численну участь

Вступ безплатний

при Громадській роботі

БРУКЛИН, Н. Й.

Праця 21. відділу СУА

Річні збори 21 відділу Союзу Українок у Брукліні, Н. Й., відбулись 11. грудня, 1949, при численній участі членок.

Голова п. Анна Бодак відкрила збори молитвою. Згадала про смерть двох членок, Тетяни Пановик та Марії Сукмановської. Остання була протягом чотирьох років секретаркою відділу, та віддала у тім часі немало труду товариства. Кожну помершу членку вшановано вартуванням при домовині, участю в похоронах та жертвою на Службу Божу. Просить вшанувати їхню пам'ять встанням у однохвилинно мовчанкою.

Дальше вітає присутніх, дякує за їхню прихильність до свого Союзу Українок та за співпрацю. Бажає зо святом Христового Різдва та з Новим Роком усім членкам щастя та здоров'я. На секретарку зборів поклікала Ірену Домбчевську, яка перечитала протокол з останніх зборів та „Вісті з Централі”

Дальше було звідомлення фінансової секретарки пані Глушко, скарбнички п. Дикої, голови контрольної комісії п. Бішко. Книги приходів та розходів, а теж готівку в касі знайдено у взірцевому порядку. Ставить внесок на уділення абсолюторії уступаючому урядові. Голова здала звідомлення з праці уряду. Збори відбувались кожного місяця, крім літньої перерви, при доволі численній участі членок. Всі ухвали переводжено в життя. Було над чим радити, бо потреб і то важних багато й треба було промишляти, як прийти до грошей.

Вислано допомогу хворим скитальцям в Німеччині, ліками та харчами. До цього ставляться членки дуже прихильно. Піддержано фонди газети „Наше Життя” та полагоджено багато інших справ, не жалючі грошей на добрі цілі.

Просить членок запропонувати комісію для вибору нового уряду.

Перейшло всіми голосами та оплесками вшанування пані Павчак, щоб залишити уряд в дотеперішньому складі, тільки доповнити його секретаркою. На цю запропонували Ірену Домбчевську. У цім році Союз Українок святкує ювілей, то саме треба обізнаних зо справами урядничок.

Пані Бодак дякує за довіра до уряду та радіє що до відділу прибувають нові іммігрантки, що звикли до громадської праці у рідному, краю та на скитальщині. Просить побільшити число передплатниць „Нашого Життя”, та ухвалити датки на різні важні цілі, як щорічно.

Ухвалено на внесок голови вислати на:

орган. фонд Центр. СУА у Філадельфії	\$10.00
пресовий фонд	25.00
помічну силу захист для старців у Словтсбургу	20.00

Скр. Раду СУ в Н. Й.	5.00
сироти у Філадельфії	15.00
пресовий фонд „Громад- дянки”	10.00
видання тв. Л. Українки	25.00
вкладки до Централі	20.00
світло до церкви в Бру- кліні	10.00
ялижку для дітей в Бру- кліні	5.00

Разом \$155.00

Після зборів відбулися два реферати нових емігранток, п. Олени Сороки: „Значення театру в культурному житті народу”, Ірени Домбчевської: „Доцільна віджива — підставою здоров'я родини”.

Господині відділу прийняли членок перекускою, на якій проведено мило час при розмовах, виміні думок та співі. Зібрано \$43 на захист для вдів і сиріт у Філадельфії.

В дещовий пізний вечір розідились та розходилися членки доміз — у всі сторони Брукліна, з новою охотою до праці та до підготовки ювілею.

Ірена Домбчевська

Нововибраний уряд на 1950

Голова: Анна Бодак, заст. голови: Катерина Баран, рекорд. секретарка: Ірена Домбчевська, фінанс. секретарка: Анастасія Глушко, скарбничка: Ксеня Дика.

Контрольна комісія: голова: Марія Бішко, Климентина Житинська.

До прапорів: Анна Гудима, Марія Павлин.

Наглядачки хворих: Єва Малко, Марія Зазуля.

Забавовий комітет: Анна Пагут, Марія Бішко, Анна Гудима, Марія Стефанишин, Климентина Житинська.

Список членок, що причинилися до збірки на Захист для вдів і сиріт в Філадельфії:

По \$2.00: А. Глушко, П. Цибрівська, А. Федоришин.

По \$1.00: А. Пагуд, А. Прокіпович, К. Дика, М. Когут, А. Бодак, П. Павчак, П. Якимів, П. Боган, П. Пріхідко, П. Масник, П. Шалак, П. Шеремета, П. Сорока, А. Гандрушко, П. Зазуля, А. Цюпа, П. Токарська, М. Сидорко, А. Діп, П. Підцерковна, П. Баран, К. Занько, П. Блин, П. Запісоцька, М. Курейко, А. Троць, М. Бішко, К. Житецька, К. Голуб.

Дрібними 8.00. Разом \$43.00.

ДІТРОЙТ, МИШ.

В день святої Анни

Членки 31 відділу СУА в Дітройті зійшлись до своєї председательки відділу, п. Анни Королевич, на засідання і щоб заспівати „Многая літа” в день патронки святої Анни, 22. XII, м. р.

На цей день запрошено і паню Павлину Будзол містоголову Централі СУА. Вона передала нам вісті з річного засідання Централі СУА.

Над кожною справою широко дискутовано. Членки дуже интересуються речами які Централія ухвалює ввести в життя.

Над справою видання творів Лесі Українки англійською мо-

вою уже в цім 1950 році, говорено найдовше. Були різні думки і пляни, в який спосіб дістати гроші на покриття коштів видання цих творів. Але найбільше схилились до думки, щоб в лютім цього 1950 року zorganizувати концерт на честь нашої славної поетки Лесі Українки і ввесь прибуток призначити на ці твори.

В часі перекуски, яку подали пані Королевич, переведено збірку на видання творів Лесі Українки, яка принесла \$12.

Жертвували: по \$2.00: пані Руда, Біловус, пан Дорош, по \$1.00: пані П. Будзол, А. Королевич, А. Слободян, І. Микитинська, М. Красевич, А. Кравчук, разом \$12.00.

А. Г. Біловус
секр. 31. відділу СУА

ДІТРОЙТ, МИШ.

Вісті з Тов. ім. Лесі Українки, відділ 37.

На чергових зборах нашого відділу рішено влаштувати Святочну Академію на честь нашої великої поетеси і письменниці ЛЕСІ УКРАЇНКИ, в неділю, 26 лютого, в аудиторії Українського Народного Дому.

Крім місцевих визначних осіб у святочній програмі, візьме участь як головна промовниця, знана українському громадянству в Європі і вже тут по цім боці океану визначна діячка п. ЛЮДМИЛА ІВЧЕНКО, яка тепер працює урядничкою при Голосі Америки в радіових авдіціях українською мовою.

Сподіваємося, що все діяльне і патріотичне громадянство динамічного Дітройту й околиці, прибуде численно вшанувати пам'ять і вельми видатну літературну творчість ЛЕСІ УКРАЇНКИ.

ЮМШ.

ПРОЩАЛЬНЕ СЛОВО ЖІНКИ ЛІДЕРА КИТАЮ

Пані Джанг Кай-шек перед відїздом із Злучених Держав на острів Формозу (де тепер перебуває її чоловік, провідник протикомуністичного Китаю) в мешканні свого швагера в Нью Йорку сказала в радіо прощальну промову. Вона говорила:

„Із допомогою або і без допомоги ми будемо боротися. Нас не перемогли. Будемо бити та кривавити ворога без упину і завзято. Всюди на суходолі Китаю наші партизани будуть держати негасаючий смолоскип свободи.

„Можливо, що буде виглядати начеб ми програли. Можливе, що хто не знає життя та не признає принципів моралі, підпише по-скорому поразку Китаю. Нехай ніхто не обманюється. Ми стоїмо за справу свободи. Теперішня боротьба Китаю це вступна фаза велитенського конфлікту між добром і злом, між свободою і комунізмом.

„Слабодухи вже нас забувають. Із великим жалем у серці бачу, що колишнього союзника Британію, яка понесла мільйонні жертви задля свободи, її провідники втягнули у

гушту політичної інтриги. Британія проміняла душу нації за кілька срібняків. Я кажу „із сльозами для Британії” Колись ті срібняки заважуть на британській крові, поті та сльозах на полі бою за волю. Бо що є морально зле, ніколи не може бути добре.

„Я не можу просити в американського народу ні чого більше... В таку пору ніяке прохання не може бути згідністю. Або ви у ваших серцях відчуєте любов до нас, або ваші серця відвернулись від нас. Або ви думаєте і хочете допомогти Китаєві у його боротьбі за свободу або ви покинули свободу”

ОПЕРОВА СПІВАЧКА п. ЧЕРНЯХІВСЬКА

Недавно прибула зо скитальщини до Філадельфії п. Інна Черняхівська, молода оперова співачка з України. Вона одержала музичну освіту в консерваторії в Києві.

Після закінчення музичних студій співала в опері „Запорожець за Дунаєм”, опереті „Наталка Полтавка” й інших, по містах в Україні.

На скитальщині виступала в українських і німецьких концертах, зокрема на концерті в Ерланген. Працювала в американських музичних організаціях і учила в музичній школі в Регенсбургу.

У Філадельфії запросила її одна з тутешніх оперових організацій до виконання партії Аїди в опері Верді цього імені. Також тутешня музична академія Сеттлмент Скул оф Мюзик пропонує п. Черняхівській скласти концертну програму для виступу в тій установі. Дня 5 лютого наша оперова співачка виступить із соло-співом на святі злуки у Філадельфії.

П. ОЛЕНА ЛОТОЦЬКА НА ТЕЛЕВІЗІЇ

З рамені шкільної Ради міста Філадельфії, пані Олена Лотоцька, голова Союзу Українок Америки, виступила у півгодинній програмі на телевізійній стації 19 січня, у Філадельфії.

Пані Лотоцька говорила про Україну, про Союз Українок Америки та його діяльність на культурно-освітнім полі. Притім пані Лотоцька задемонструвала і пояснила зразки українського народного мистецтва, української ноші, кераміки, вишивок дерев'яних виробів та примінення народного мистецтва в модернім убранні. Прелегентка представила також українську бандуру.

HELEN MURAL, Junior Vice-President UNWLA, Contributing Editor, OUR LIFE

I Am An American Of Ukrainian Descent

Stunned, Olya for a moment could not find words to answer her closest college friends at a reunion dinner. With bewilderment she stammered, "I never for one moment forget that first of all I am an American! Because I am an active participant in Ukrainian activities, that does not mean that I alienate myself from the land of my birth."

Darlene, Ode and Billie exchanged glances and Darlene replied, "We are not interfering, Olya that you do not consider yourself an American. What we cannot understand is why you have segregated yourself into one distinct nationality group? There are many strictly American organizations to which you can belong for release of your surplus energy."

Though the subject had caught her totally unprepared, Olya attempted to formulate hurriedly points that would impress her college friends of the wisdom she felt was hers in having selected the stand of an American Ukrainian. As she pondered she could not help chuckling inwardly as she recalled that it was not too long ago that she had been placed in a similar position of the defensive. Only then the situation still hear the sarcasm in the still hear the sarcasm in the tone of an immigrant who chided her with "So this is the girl who is an American first." It was this Ukrainian immigrant who demanded to know why she could not speak, read and write in Ukrainian, why she was not doing more for the Ukrainian cause. Now the demand was being made to know why she was not working completely with American groups.

With amusement and yet a feeling of having stumbled on to a conclusion of the utmost importance which had been before her all along unrecognized Olya knew suddenly that she was an individual who could not say, "I am an American," without hurriedly adding "of Ukrainian descent." Nor could she ever say "I am an Ukrainian." To divorce American from Ukrainian or Ukrainian from American would leave her only a shamble of her true self.

"Well, Darlene, I suppose there is a basis for the doubt that exists in your mind. However, if your parents had come from the old country like your grandparents, I do not think there would be need for me to answer you. But that is beside the point at issue. Let's start with this. Why is it that Ode's

father belongs to the Bankers' Association and is a member of the Union League?"

"Oh, but that is different," Ode interjected.

"Why, do you consider that so different? Your dad being a banker associates with bankers because he has things in common with them. He belongs to the Union League for the same reason."

"But I do not believe that that is the crux of the problem," Olya added. "It is something far more intense. With an attempt to find her words carefully she continued, "It goes way back to the time in history when peoples sick of religious and political persecutions set out on a hazardous journey to cross the ocean to found a country on democratic principles where there would be freedom from persecution. There is no need to elaborate; we all know our history."

"I know what you are trying to say," Billie said. "What you mean is that the United States is a melting pot of all nationalities and that in the spirit of democracy, all nationality groups are free to organize and to socialize as long as they uphold the doctrines of this country."

Olya brightened at this and with emotion quickly added, "Yes, that is it. Why the U. S. government itself encourages nationality groups and all over the U.S. you'll find such organizations as the International Institute and Folk Councils that are run primarily by Americans to encourage the recognition of the cultures of all nationalities. The United States does not want us to forget folk dances, needlecrafts, and what nots. We add to culture of the country as a whole when we foster the culture of the land of our ancestry."

"Now that you mention it, I remember reading somewhere where Woodrow Wilson once told a group of new immigrants that the United States did not want them to forget the culture of the land of their birth and the nation of his origin—these things are very sacred and ought not to be put out of our hearts," Ode interposed.

"And further, gals, we Ukrainians do not isolate ourselves from the world. We cooperate with many what you term strictly American organizations and have loads of fun doing this. But let me remind you, I am always an American first, but of Ukrainian descent, naturally."

"Okay, Olya. You win," laughingly retorted Darlene.

Subscribe to Our Life

"The Story of Ukraine"

"Did you say that you are of Ukrainian descent? Never heard of Ukrainians before. Who are they?" Such a statement is not received with great surprise by most of us for we long ago have learned that a majority of people in the United States are either totally unaware of the existence of a Ukraine or vaguely refer to it as Russia.

If we American Ukrainians do not ourselves know the heart-breaking yet gallant history of the land of our ancestry, should we hope that peoples of other nationalities will trouble to learn this same history?

Clarence Manning, Assistant Professor of East European Languages, Columbia University has written a non-prejudiced treatise entitled "The Story of Ukraine." In a series of articles, "Our Life" will attempt to bring "The Story of Ukraine" to its readers.

Professor Manning commences his dissertation on Ukraine by stating that the land which has as its natural barriers the Black Sea on the south, the Carpathian mountains on the west and the Don River on the east has often been referred to as the granary of Europe. To the north there is no natural barrier, and as a consequence has changed with the passing centuries. The Ukraine with an area of more than 200,000 square miles and a population of about forty million people is a rich country; rich in the fertile soil which has given it the name of the granary basket of Europe

and rich in the almost inexhaustible supply of mineral resources.

But this is not all. Ukraine's enviable location is at the crossroads of the world. Even before history was recorded, nomad tribes traveling westward from central Asia found Ukraine a natural highway to Europe. Favored not only with this natural highway from east to west, from north to south of Ukraine flow all the great rivers that empty into the Black Sea such as the Dnieper, the Don and the Dniester Rivers. These key rivers make access to the Mediterranean through the Dardanelles. With all of these assets it is not surprising that Ukraine during the Byzantine Empire was a strong, independent, rich state.

Professor Manning describes the inhabitants of Ukraine as a group of thrifty, industrious people who have always shown their love of liberty in war and in peace. He feels that the greatest weakness, past and present, of Ukrainians is their inability to organize and unite for a common cause. It has been difficult to maintain common drives between the people inhabiting the mountain regions and the inhabitants of the plains. Time and again in the history of Ukraine, the cities were unable to dominate the country.

"The Ukrainian spirit is not yet free but it has proved itself imperishable in the past and it will continue to remain so in the future."

MONTH'S WASH

Congratulations to Mr. and Mrs. John Hamm who welcomed the stork a week before Christmas. It's a girl.

A bit of gossip from Cleveland: Mildred Barylski and Dorothy Mural are anti-social these days—only because finals at Flora Store Mather College have them chewing nails again. Dorothy Czubinsky has been walking on a cloud since she and her folks moved into their very lovely new home. Helen Darus is just as happy . . . over her engagement to Nick Boyko. No one was surprised when the announcement was made.

Saw Sonia Bilon in Pittsburgh. She's stepping right into all the Uke activities in her new surroundings. Wonder if she could be prevailed upon to organize a Jr. League? Mrs. Bilon, you know, has always taken an interest in Soyuz Ukrainok.

Orchids to Stephanie Wochok of Philadelphia. Recently a Jr. Committee of the Philadelphia Federation of Women's Clubs and Allied Organizations was formed. Stephanie was appointed

Secretary-Treasurer of this Jr. Committee. We need more participation in allied non-Ukrainian organizations similar to the Philadelphia Federation. (That's the way we let 'em learn of our existence).

Mrs. Emily Bilecky of Cleveland will be busy for the next ten weeks teaching mothers of a Parent-Teachers Association how to do Ukrainian embroidery.

A gay time was had by Br. 61 at the annual Christmas Party held at the home of Mrs. Sophie Czarniecki of Detroit. Do the girls still talk a mile a minute about babies, cakes, refrigerators and diets?

GENEVIEVE ZEPKO ZEREBNIAK ANNOUNCES CONVENTION SITE

Mrs. Genevieve Zepko Zerebniak, Advisor of the UYUNA and chairman of the Convention Committee announced in Pittsburgh that the site for the Labor Day Week-end Convention of UYUNA will be New York City. Mrs. Zerebniak is very active in the Ukrainian Jr. League in Akron, was instrumental in organizing this branch.

DEPARTMENT OF REMINDERS

If your Branch has not already mailed to Headquarters a check for dues to the World Federation of Ukrainian Women, please do so immediately. The assessment is fifteen cents per member. Fifteen cents per member is a small item, but it amounts to a large figure when the assessment from each member in all Branches is added together. Did you know that the Ukrainian Nat'l Women's League has over three thousand members?

From now until November 11 there will be reminders of our convention to be held at the Hotel Adelphia. Has your Branch included the sending of delegates to Philadelphia in the budget? Remember, this is the Convention where the Junior League will prove its strength! Separate sessions for the Junior League are being planned. If you have any ideas on subjects you would like to be discussed please contact your editor.

The sterling silver Soyuz Ukrainian pin in yellow and blue is still on sale. By sending in two dollars to Headquarters you too can be the proud possessor of our emblem.

The project of publishing the works of Lessya Ukrainka for our 25th Jubilee must meet with success. Remember, we want to keep the publishing of this book strictly within our family. Do your share so that we can all experience equal pride when we see that beautifully bound book on the bookshelves in Ukrainian and American homes. Start thinking now of ways and means to raise money. Remember, we must gather \$4,000 by August.

BRANCH 52 WINS AWARD

A certificate of merit was presented to Stephanie Wochok representing the Ukrainian Jr. League of Philadelphia, Branch 52 by Ellis A. Gimbel for the best dressed doll of the doll project which was sponsored by the Juniors of the Philadelphia Federation of Women's Clubs and Allied Organizations. The doll, which was dressed in a Uk-

rainian costume by the Junior League, will be auctioned for the benefit of the Welfare Fund. A photograph of the doll with members of the Federation appeared in the Philadelphia Sunday Bulletin.

UYLNA APPOINTS EXECUTIVE SECRETARY

During a two day session of the executive board of the Ukrainian Youth's League of No. America held in Pittsburgh in January, Michael Wichorek of Detroit, Mich., was appointed to the post of executive secretary. Mr. Wichorek who is graduate of Wayne University with B.A., B., and M.S.S. degrees, will assume his new position as of the first of February. Well qualified as well as highly respected in and out of Ukrainian circles, Mr. Wichorek's work will be mainly to coordinate, organize and help with the League's publications, The Trend and The Bulletin.

The incorporation of the UYLNA by two Ukrainian attorneys of Youngstown, Pète Gulick and Michael Kosach, was also announced by the League's president, Eugene Woloshyn, at the Pittsburgh meeting.

From all indications, the UYLNA is progressing rapidly.

LATEST NEWS FROM BRANCH 60

With the recollections of last year's membership drive, members of Branch 60 of Cleveland launched their new campaign by electing Rose Alice Kolodiy chairman of the membership drive committee.

Last year the girls sent out formal invitations to a selected group of girls for their membership tea. Corsages were given to guests who were entertained like royalty in a background made as hospitable and nice as possible. The membership tea was such a success that the girls are going to employ the same tactics this year to intrigue.

Both the Jr. League of Akron and Cleveland are cooperating once again in the Pre-Convention Dance of the Ukrainian Youth League of Ohio. This

will again afford the opportunity for splendid unity between the two groups.

Always trying something different, the January meeting of the Cleveland Jr. League was held at Chef Hectors. The girls turned out en masse to discuss the latest business on hand over dinner in a secluded room at Chef Hectors.

Editor's address:

Miss Helen Mural
2330 Denison Avenue
Cleveland 9, Ohio

МУЗЕЙ СУК ПРАЦЮЄ

Нещодавно музей Союзу Українок Канади перевів підсумки своїх збірок за останній рік. Музей провадить п. Розина Драган, референтка мистецтва і музею Союзу. На листі жертводавців, поміщеній в „Укр. Голосі“ п. Драган ви числила також подаровані речі. Цікаво довідатися як багато цінних та оригінальних предметів можна було призбирати в Канаді. Все це частини народного вбрання, що їх привезли перші переселенці, 50 літ тому. Найбільше їх походить з Буковини (Брідок, Вікно, Ожут), але численні також дари переселенців із Поділля (Теребовельщина, Гусятинщина, Борщівщина). В тих околицях уже давно зникла народна ноша і таких давніх зразків там напевне вже немає.

Окремо подала п. Драган предмети, зібрані для музею вже на скитальщині. Між ними є дві плахти з Полтавщини, що тепер являються вже рідкістю.

Також контести вишивання, що їх переводить СУК, приносять вишивки музеєві, бо поодинокі відділи радо жертвують ту чи іншу річ. Це є доказ про живий зв'язок між відділами і музеєм. Як гарно було б колиб відділи хотіли виконати якусь більш доцільну річ! Кожен наш музей повинен мати візники вишивок, упорядковані за околицями. Чи не можна вишити й пожертвувати для музею візник буковинських, яворівських чи сокальських узорів? Членкиням це нетрудно виконати, бо кожна зобов'язана вишити лише один або й кілька зорів. А цілість, уложена у рамках, або за склом, має дуже повчальне значення для відвідувачів.

Музей СУК являється тепер найповажнішою українською етнографічною збіркою на американським континенті. Збірка праця іде невпинно далі, а це свідчить про тривку шану до своєї культури.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ СУА

ВІДДІЛ 1 СОЮЗ УКРАЇНОК

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Голова: Катерина Пелешок
543 East 5th St., New York 9, N. Y.
Секретарка: Євдокія Крафчук
Збори відбуваються: В другу середу місяця, 7:30 ввечері в доміці Переселенчого Комітету Д. К. 11 Іст 7-ма вул.

ВІДДІЛ 4 ЖІНОЧА СЕКЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ДЕМОКРАТИЧНОГО КЛУБУ, НЮ ЙОРК, Н. Й.

Голова: Емілія Корнат
83-17 Victor Ave., Elmhurst, L. I., New York.

Секретарка: Марія Ленчук
Збори відбуваються: В першу п'ятницю місяця, 8 год. ввечері в Українській Демократичній Клубі, 59 Ст. Маркс Плейс, Нью Йорк Сіті.

ВІДДІЛ 7 СОЮЗ УКРАЇНОК, АКРОН, О.

Голова: Марія Пулк
Секретарка Анастасія Зепко
1369 Brown St., Akron 1, Ohio.
Збори відбуваються: Кожного 14-го, в 7 год. ввечері в Інтернешенел Сентер.

ВІДДІЛ 18 СОЮЗ УКРАЇНОК ДЖЕМЕЙКА, Н. Й.

Голова: Марія Ганка
Секретарка: Катерина Воробець
150-14—116th Road, Jamaica 4, N. Y.
Збори відбуваються: Згідно з ухвалою, у пані Заборської, 145-14 Савт Ровд, Джемейка, Н. Й.

ВІДДІЛ 21, СОЮЗ УКРАЇНОК БРУКЛИН, Н. Й.

Голова: Анна Бодак
146 North 9th St., Brooklyn, N. Y.
Секретарка: Ірина Домбчевська
Збори відбуваються: Кожного місяця, коли можна дістати салю, в Народному Домі, 216 Гренд стріт, Бруклін.

ВІДДІЛ 22, ДОЧКИ УКРАЇНИ ШИКАГО, ІЛЛ.

Голова: Анастасія Білецька-Федуняк
844 N. Lawndale Ave., Chicago 5, Ill.
Секретарка: Надія Дзидзан
Збори відбуваються: в кожний 2-гий вівторок місяця, 843 Н. Вестерн Аве, Шикаго, Ілл.

ВІДДІЛ 42, ДОЧКИ УКРАЇНИ ФІЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Голова: Павліна Панамаренко
6747 Castor Ave., Philadelphia, Pa.
Секретарка: Олена Шефт
Збори відбуваються: в першу неділю місяця, 1 год. пополудні в салі Тов. Горожан, 847 Н. Френклін стріт, Філадельфія, Па.

ВІДДІЛ 44, ТОВ. ІМЕНІ ЛЕСІ УКРАЇНКИ, БОСТОН, МАСС.

Голова: Марія Мороз
Секретарка: Александра Шефранська
28 Richmere Rd., Mattapan 26, Mass.
Збори відбуваються: В неділю, по Службі Божій, в церковній салі.

BRANCH 60, UKRAINIAN JUNIOR LEAGUE, CLEVELAND, OHIO

President: Miss Irene P. Trembly
4323 West 150th St., Cleveland, O.
Secretary: Miss Stella Popowicz
Meetings are held: Last Frilay of the month, 8 p. m. at Ukrainian National Home, 2255 W. 14th St., Cleveland O.

Борись і добувайся батьківщини,
Бо прийдеться загинуть у вигнанні
Чужою чужиницею в неславі.

Леся Українка

НОВІСТЬ! УВАГА!

ПЕРШИЙ РАЗ У ФІЛАДЕЛФІ

Дитячий Костюмовий Баль

Children's Mask Ball

В САЛІ ТОВАРИСТВА ГОРОЖАН

В неділю, 12. лютого, 1950 р.

ПОЧАТОК В 3 ГОДИНИ ПОПОЛУДНІ

ДІТИ ВІД 2 ДО 14 РОКІВ

Мами — спішітьсся з виготовленням костюмів.

Найкращі костюми будуть нагороджені

Phone: POPlar 5190

EMIL KULCHUKY

NOTARY PUBLIC

REAL ESTATE INSURANCE

2231 Fairmount Ave.

PHILADELPHIA 30, PA.

МИХАЙЛО Ф. НАСЕВИЧ

Перший Український

ПОГРЕБНИК

на Філадельфію й околицю

MICHAEL F. NASEVICH

N.E. Cor. Franklin & Brown

PHILADELPHIA, PA.

Tel. MARKET 1320

Обслуга в день і ночі